З.С. Варналій, д-р екон. наук, проф.

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ ЯК ЧИННИК КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМНИЦТВА УКРАЇНИ

У статті розкриваються тенденції розвитку системи оподаткування підприємницької діяльності в Україні, визначається роль податкової політики в сприянні розвитку вітчизняного підприємництва, зміцнення його конкурентоспроможності.

In the article the tendencies of development of business activity taxation in Ukraine are considered. The role of tax policy in favouring of Ukrainian enterpreneurship and its competitineness reinforcement are defined.

Основними причинами світової фінансової кризи в сучасних умовах є надмірна лібералізація капіталістичних ринкових відносин та дисбаланс відносин держави і ринку. У цьому контексті доречним є модернізація (подальший розвиток) економічної теорії ринкових відносин, у тому числі переосмислення ролі і функцій держави на сучасному етапі, в умовах глобалізації.

Водночас, слід зазначити, що еволюція ролі та функцій держави у суспільному житті знаходить своє відображення у функціональному призначенні податкової системи. Її фіскальна спрямованість, примусовість стягнення податків зберігаються незалежно від розвитку функцій держави. Як справедливо зазначає І.Лютий, що «одним із основних засобів забезпечення максимального ефективного впливу держави на макро- та мікроекономічні процеси виступає податкова політика» [1, с. 26].

Побудова оптимальної моделі податкової політики потребує розробки концептуальних основ, конкретних форм та методів довго- і короткострокового впливу [2]. Останні повинні узгоджуватися з соціальними й економічними проблемами держави, можливостями їх вирішення через бюджетно-податкове регулювання та орієнтуватися на історичні, національні, культурні особливості, ступінь участі держави в економіці, розвиненість ринкових відносин [3,4]. На жаль, сьогодні така спрямованість фіскального блоку державного регулювання в Україні лише очікує на свою реалізацію.

Питанням теорії та практики впливу податкових важелів на розвиток підприємництва присвячено наукові праці вітчизняних і зарубіжних вчених. Серед вітчизняних авторів, які здійснюють дослідження актуальних проблем податкової політики слід відмітити: В. Андрущенка, В. Вишневського, Л. Вороніну, С. Дригу, Т. Єфіменко, Ю. Іванова, В. Кредісова, І. Луніну, І. Лютого, П. Мельника, В. Опаріна, А. Соколовську, Л. Тарангул, В. Тропіну, В. Федосова, Л. Шаблісту, С. Юрія та інших.

Вивчення теоретичних та методологічних здобутків економічної теорії оподаткування дозволяє виділити основні альтернативи розв'язання податкових проблем. Акцентуючи увагу на неможливості точного визначення межі загального рівня оподаткування, разом з тим існує думка щодо можливості прослідкувати тенденції взаємозв'язку між розвитком економіки, підприємництва, часткою податкових надходжень у бюджет і структурою податків, що допоможе запобігти негативному впливу податків або його послабленню у певній економічній ситуації. Все це в значній мірі впливає на рівень

конкурентоспроможності як національної економіки в цілому, так і конкурентоспроможність підприємництва. Зокрема, І. Лютий та В. Тропіна зазначають, що «забезпечення використання конкурентоспроможності національної економіки великою мірою визначається ефективністю системи оподаткування» [5, с. 19].

Всебічний аналіз теоретичних розробок щодо оподаткування свідчить про багатогранність і складність використання податків як фінансових регуляторів, як чинника зміцнення конкурентоспроможності. При глибокій науковій розробленості загальнотеоретичних основ оподаткування, висвітленні досвіду його реалізації в розвинених економіках, існує потреба вивчення та подальшої розробки теоретичних складових модернізації системи оподаткування суб'єктів підприємництва в сучасних умовах, оскільки має місце відрив попередніх теоретичних розробок від реалій соціально-економічного розвитку. Орієнтація вітчизняної податкової моделі на неадекватну умовам її соціально-економічного розвитку концепцію не може не мати негативних результатів. Але й вирішення проблем економічного зростання немислиме без пошуку економічно прийнятних напрямів та форм оподаткування. Тому не випадково продовжуються теоретичні пошуки і дискусії щодо проблем, які знаходяться в основі концептуального визначення моделі оподаткування, де має бути закладено розуміння того, що поряд з фіскальним призначенням податків нова система буде формувати відносини, які стимулювали б розвиток вітчизняного підприємництва, зміцнювали б його конкурентоспроможність, як і конкурентоспроможність всієї економіки України.

Аналіз існуючої системи оподаткування свідчить про те, що діюча на сьогодні податкова система внаслідок нестабільності законодавства перешкоджає зусиллям суб'єктів підприємництва у розвитку виробництва і підвищенні ефективності їх діяльності.

Нестабільність податкового законодавства зумовлена численними доповненнями та змінами існуючих нормативно-правових актів, зокрема, в частині порядку сплати податків, зборів й обов'язкових платежів, що приймаються відповідно до поточних потреб у фінансуванні дохідної частини бюджету. Це призводить до ускладнення та заплутаності у здійсненні розрахунків зі сплати податкових платежів. За таких умов суб'єкти підприємництва знаходяться в критичному становищі - більшість з них не в змозі відстежити всі зміни, а тому не знають, що саме, коли і за яким порядком повинні платити.

Одним з небагатьох здобутків вітчизняної податкової політики, саме з точки зору виконання нею стимулюючої функції, стало запровадження спрощених режимів оподаткування. Метою запровадження спрощених режимів оподаткування було зниження податкового навантаження, спрощення механізму адміністрування та сплати податків, спроба подолання тіньової економіки, створення нових робочих місць, що дало змогу багатьом українцям відчути перспективу економічної незалежності і досягти певного рівня самозабезпечення.

На сьогодні в Україні існують три режими спрощеного оподаткування для суб'єктів малого підприємництва: єдиний податок (для фізичних осіб-підприємців за ставкою від 20 до 200 грн. на місяць та для юридичних осіб – за ставкою 6 % виручки, якщо платник єдиного податку є платником ПДВ, і за ставкою 10 %, якщо не є платником ПДВ), фіксований податок (для фізичних осіб-підприємців за ставкою від 20 до 100 грн. на

місяць), фіксований сільськогосподарський податок (0,03-0,45 % від грошової оцінки землі на рік).

Кожен із зазначених режимів має свої особливості, спрямовані на відповідну категорію суб'єктів оподаткування, та дає можливість таким суб'єктам добровільно обирати спосіб оподаткування: за загальною або за спрощеною системами. Перш за все, ці режими спрямовані на дерегулювання системи податкового обліку та звітності, яка на сьогодні є вкрай обтяжливою для суб'єктів підприємницької діяльності. Слід також зазначити, що жоден з режимів не надає пільг за обсягами податкових вилучень, а спрямований на створення прозорих та простих процедур стягнення податків, зменшення надмірного податкового адміністрування.

Використання спеціальних режимів оподаткування забезпечує динамічне створення робочих місць, швидке реагування на зміни ринку праці та поглинання надлишків робочої сили.

Слід зауважити, що авансова сплата цих податків є обов'язковою умовою їх застосування. Надходження коштів від сплати єдиного та фіксованого податків є джерелом постійного та гарантованого поповнення державного та місцевих бюджетів. Найбільш поширеним серед альтернативних способів оподаткування суб'єктів малого бізнесу є спрощена система оподаткування, що була запроваджена відповідним Указом Президента України [6].

Підтвердженням зазначеного є те, що з кожним роком спостерігається тенденція зростання основних показників діяльності суб'єктів спрощеної системи оподаткування. Сьогодні понад 40% від загальної кількості суб'єктів малого підприємництва обрали спрощену систему. З 1999 по 2007 рік кількість платників єдиного податку збільшилась майже в 12 разів (з 94,7 тис. осіб до 1114 тис. осіб), а надходження до бюджету від сплати єдиного податку зросли у 29 разів (з 126,7 млн. грн. до 3703,7 млн. грн.).

Практичний досвід застосування цієї системи дає достатньо підстав говорити про позитивний вплив цього режиму оподаткування на сектор малого підприємництва, що дозволяє максимально спростити облік і контроль за діяльністю суб'єктів підприємництва і забезпечує стабільні надходження в бюджет.

Існуючий сегмент малого підприємництва в Україні свідчить про необхідність стимулювання його розвитку з боку держави, а отже, і продовження дії спрощеної системи оподаткування. Оскільки потужний сектор малого підприємництва є саморегулюючим механізмом, що найкращим чином здатний усувати кризові явища в економіці, то саме воно потребує встановлення чіткого законодавчого регламентування умов здійснення підприємницької діяльності та стабільності.

За час існування спрощеної системи оподаткування в Україні відбулися суттєві зміни як у законодавстві, так і в економіці. Прийняття ряду законів України, норми яких вносять суттєві зміни в порядок сплати "спрощенцями" внесків на загальнообов'язкове пенсійне страхування, створило проблему "подвійного" оподаткування та суттєвого фінансового навантаження, особливо для фізичних осіб - підприємців.

Протягом десяти років граничний обсяг виручки від реалізації продукції та розміри ставок єдиного податку не змінювалися, незважаючи на те, що в економіці країни постійно відбувається зростання таких показників, як індекс інфляції, мінімальна заробітна плата, споживчі ціни тощо. Так, середній рівень індексу інфляції за період з

01.01.1998 по 01.01.2008, становить 112,95%. У 1998 році мінімальна заробітна плата становила - 45 грн., а на 01.01.2008 вона становить 515 грн. Тобто, мінімальна заробітна плата з 1998 року збільшилась у 11,4 рази. Законодавством України передбачено і подальше зростання мінімальної заробітної плати (тільки протягом 2008 року вона збільшиться з 515 грн. до 605 грн.).

Отже, встановлений у 1998 році Указом Президента України граничний обсяг виручки від реалізації та розміри ставок єдиного податку на сьогодні є економічно невиправданими та неадекватними сьогоднішнім умовам ринкових відносин.

Складність та обтяжливість загальної системи оподаткування, що спонукає окремих суб'єктів господарювання знаходити можливі шляхи оптимізації сум податкових зобов'язань, загальне фінансове навантаження на суб'єктів підприємницької діяльності (податки, соціальні і пенсійні внески, збори, тощо) не стимулюють розвиток їх діяльності та призводять до тінізації економічних процесів, зниження конкурентоспроможності як на внутрішніх, так і зовнішніх ринках.

На сьогодні викликає занепокоєння позиція деяких органів виконавчої влади та громадських організацій щодо ліквідації спрощеної системи оподаткування або перехід до самозайнятих осіб (без найманих працівників). Така позиція формується лише виходячи з окремих видів діяльності або окремих прикладів суб'єктів - "спрощенців" в частині мінімізації чи ухилення від сплати податків, але при цьому не враховується, що подібні приклади можуть бути (що навіть більш вірогідніше) і при застосуванні загальної системи оподаткування.

Не слід ігнорувати те, що наслідком ліквідації спрощеної системи оподаткування стане скорочення значної кількості робочих місць на вже створених підприємствах та уповільнення розвитку підприємництва в цілому, що загрожує формуванню легального прошарку малого підприємництва.

Врегулювати проблемні питання, що виникають при застосуванні спрощеної системи оподаткування, на сьогодні можливо лише шляхом прийняття Закону про спрощену систему оподаткування або Податкового кодексу. З метою усунення можливості ухилення від сплати податків необхідно законодавчо передбачити норму щодо запровадження обов'язкового ведення обліку доходів та витрат для суб'єктів підприємницької діяльності та замінити базу оподаткування на доход замість обсягу виручки від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг).

Важливим є також встановлення відповідальності суб'єктів – "спрощенців" у разі перевищення ними встановленого граничного обсягу від реалізації продукції шляхом запровадження відсоткових ставок для оподаткування суми такого перевищення. Зазначена норма стосується як фізичних, так і юридичних осіб.

Удосконалена система спрощеного оподаткування сприятиме подальшому розвитку підприємницької діяльності, збільшенню надходжень до бюджету та усуненню схем зловживання спрощеною системою. Реформування такої системи повинно здійснюватись з урахуванням усіх аспектів та певних недоліків, виявлених у практиці її застосування, у відповідності до основних концептуальних положень реформування податкової системи, проголошених Урядом.

У сучасних умовах глобалізації перед економікою України виникають нові та суворі вимоги, виконання та дотримання яких може забезпечити нашій країні статус не тільки як

держави з великим геополітичним значенням, а й держави з міцною, конкурентоспроможною та впливовою національною економічною системою в сучасному європейському просторі.

Податкова політика України характеризується тим, що досить значна частка прибутку національної економіки вилучається у підприємств до бюджету у формі податку на прибуток. Так, ефективна ставка за більшістю видів економічної діяльності перевищує номінальну ставку податку. Податок на прибуток підприємств в Україні перетворився виключно на фіскальний інструмент. Його регулятивний потенціал майже не використовується, хоча в сучасних умовах саме цей інструмент відіграє важливу роль в процесі податкової конкуренції.

На друге півріччя 2008 року по деяких видах економічної діяльності планувалось "штучно" вилучити прибуток у формі податку мінімум у два рази та максимум у 14 разів для виробництва транспортних засобів і устаткування.

Такий стан повністю суперечить світовим тенденціям в оподаткуванні капіталу, де максимальна ставка податку на прибуток корпорацій за період з 2000 по 2006 рік зменшилася в середньому по розвинених країнах-членах ЄС (ЄС-15) на 5,8 відсоткового пункту, або з 35,3 до 29,5%. Сучасна світова практика оподаткування використовує податок на прибуток як інструмент заохочення інвестицій в економіку та інструмент підвищення конкурентоспроможності національних податкових систем.

В таких умовах національна податкова система України може бути за межами європейської конкурентоспроможності, де найбільший перелік пільг діє саме в механізмі податку на прибуток корпорацій.

В Україні в галузі машинобудування питома вага пільг в загальній сумі сплаченого податку у 2007 році дорівнювала 0,7 %. Для прикладу, у фінансовому секторі такий показник становить 126,3 %, в торгівлі – 8,2 %.

Однак обтяжливість податкової системи України визначається насамперед не величиною податкових ставок, а складністю й нестабільністю системи податкового законодавства, вузькістю господарських оборотів, деформаціями грошової сфери та фінансів підприємств.

За інформацією Міністерства фінансів України в рамках проведених Проектом Стратегії реформування податкової системи України досліджень встановлено, що система місцевих податків і зборів не забезпечує достатніх надходжень до місцевих бюджетів, перевантажена неефективними податками, витрати на адміністрування яких в більшості випадків перевищують суму надходжень таких податків до бюджету. Крім того, така система є обтяжливою для суб'єктів господарювання та потребує додаткових витрат на складання та подання численних та трудомістких форм звітності.

Так, надходження від зборів за видачу ордера на квартиру, з власників собак, за участь у бігах на іподромі, за виграш на бігах на іподромі, за право проведення кіно- і телезйомок, за проведення місцевого аукціону, конкурсного розпродажу і лотерей, збору з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі на іподромі в 2007 році склали 0,8 млн. грн. при загальних доходах місцевих бюджетів (без міжбюджетних трансфертів) 44898,9 млн. грн. Їх питома вага в загальній сумі надходжень від місцевих податків і зборів становить 0,11%, в доходах місцевих бюджетів 0,0017%. У цілому місцеві податки і збори забезпечують лише 1,62% надходжень до місцевих бюджетів.

Враховуючи те, що Україні як члену СОТ наданий п'ятирічний термін адаптації національної економіки до умов СОТ, вкрай необхідно переміщувати акценти з оподаткування капіталу на оподаткування споживання, де є великий потенціал додаткових надходжень особливо в акцизному зборі.

Останні події на світових ринках капіталу дають чітко зрозуміти, що активні процеси інтеграції національних економік у світову фінансову архітектуру носять разом із позитивними моментами і негативні, особливо це стосується рівня фінансової безпеки країни. Наша економіка протягом останніх років розвивалася в більшій мірі під впливом зовнішніх чинників: сприятливих умов залучення іноземного капіталу та сприятливою кон'юнктурою цін на основні групи експортних товарів. Внутрішній потенціал національного економічного розвитку залишається практично незадіяним.

Одним з важливих інструментів активізації економічної активності бізнесу, особливо в умовах модернізації економіки, є амортизація. Досвід ринкових країн свідчить, що саме вона виступає основним елементом капіталоутворення у нестабільній економіці, де не працює ринок довгострокових кредитів і обмежені чисті капітальні вкладення.

Амортизаційні відрахування є головним, найдешевшим і, відповідно, найпривабливішим джерелом фінансування інвестицій, оскільки доходи, переведені в них, не оподатковуються і не потребують витрат на мобілізацію (не потрібно сплачувати відсотки за використання коштів). Крім того, реінвестування амортизаційних відрахувань забезпечує їхнє зростання у наступних періодах, що автоматично стимулює підприємства до їх цільового використання – відтворення капіталу. Так, за рахунок амортизаційних відрахувань у світі фінансується близько 60 % інвестицій в основний капітал.

Для того, щоб використовувати амортизаційну політику для стимулювання капіталовкладень, необхідно, щоб податкова амортизація значно перевищувала економічну, це по-перше, і по-друге, стимулювати використання амортизаційних відрахувань виключно на інвестиційні цілі.

Для вирішення першої проблеми необхідно приймати єдиний національний класифікатор груп основних фондів з визначенням нормативних строків їх служби та технічної однорідності груп основних фондів. Вважається за доцільне застосувати до нормативних термінів експлуатації основних фондів визначений діапазон відхилень від таких термінів, делегувавши тим самим підприємствам право самостійного вибору, виходячи з реальних умов формування їх інвестиційного потенціалу і фінансового стану, та регламентацією річної норми відрахувань (у %) на ремонт окремої класифікаційної групи основних фондів. Амортизаційні відрахування в такому випадку стають не просто фактором зменшення бази оподаткування, а набувають статусу реальних коштів для фінансування інвестицій.

Проблему цільового використання амортизаційних відрахувань можна вирішити двома шляхами: 1) акумуляція амортизаційних відрахувань у амортизаційному фонді і використання його виключно на інвестиції в основний капітал. У разі використання на інші цілі – включати такі кошти в оподатковуваний прибуток і оподатковувати на загальних підставах; 2) стимулювання інвестиційного використання амортизаційних відрахувань шляхом запровадженням механізму дії інвестиційного податкового кредиту та (або) інвестиційної податкової знижки.

Однією з найбільших проблем для підтримки та розвитку внутрішнього ринку є забезпечення фінансовими ресурсами, необхідними для сталого виробничого процесу. Через підвищення вартості вітчизняних та іноземних кредитних ресурсів можливість їх залучення суб'єктами господарювання зменшується. Підприємства, не маючи доступу до зовнішніх джерел фінансування, змушені розраховувати тільки на власні кошти, тобто на нерозподілений прибуток, амортизаційний фонд, тощо.

В цій ситуації суб'єкти господарювання потребують державної підтримки у формі оподаткування за зниженою ставкою прибутку, який спрямовується на реінвестування у виробництво, оновлення або модернізацію основних фондів.

Запровадження сприятливої податкової політики буде мати значний позитивний ефект для підприємств. Реінвестування дозволить збільшити оборотні кошти підприємств, акумулювати та спрямувати ресурси на оновлення їх матеріально-технічної бази, що підвищить рівень їх конкурентоспроможності як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках.

Податкова політика втілює в собі усі специфічні проблеми податків, оскільки вона формує довгострокові орієнтири розвитку податкової системи, впливає на ефективність функціонування податкових інструментів з метою сприяння досягненню цілей соціально-економічного розвитку держави.

Головна ціль податкової політики має полягати у ефективному застосуванні елементів системи оподаткування, виходячи зі стратегічних пріоритетів соціально-економічного розвитку України, а саме: випереджувальне економічне зростання; якісний соціальний розвиток; інвестиційно-інноваційна модель розвитку; інтеграція до ЄС [3].

Стратегічною ціллю податкової політики є створення в Україні стабільної податкової системи, що забезпечувала б достатній обсяг надходжень платежів до бюджетів усіх рівнів, ефективне функціонування економіки країни, справедливий підхід до оподаткування всіх категорій платників податків, створення умов для подальшої інтеграції України у світове співтовариство.

Розв'язання зазначених проблем має відбуватися через послідовну реалізацію стратегічних цілей реформування податкової системи України, а саме: підвищення конкурентоспроможності вітчизняного бізнесу; легалізація тіньового сектору; активізація інвестиційних процесів в економіці; розробка простих та зрозумілих податкових норм для суб'єктів господарювання; скорочення витрат платників на нарахування і сплату податків та держави - на їх адміністрування; адаптація податкового законодавства України до законодавства ЄС; забезпечення умов для добровільного виконання вимог податкового законодавства платниками податків; запровадження інформаційно-аналітичної системи державної податкової служби в національному масштабі; автоматизація процесів оподаткування з використанням сучасних технологій.

Виходячи з розуміння сутності проблем та стратегічних цілей реформування податкової системи України, виникає необхідність удосконалення податкової системи України за такими напрямами.

1. Підвищення ефективності системи адміністрування податків через реалізацію проекту модернізації податкової служби, автоматизацію процесів обліку та аналізу податкових даних, створення інтегрованої на усіх рівнях адміністрування архітектури баз даних податкової звітності, поступову зміну філософії адміністрування податків

(тотальний контроль за сплатою податків та їхній збір необхідно змінити на моніторинг цього процесу та систематизацію і накопичення інформації в розрізі платників податків).

2. Удосконалення законодавчого забезпечення системи оподаткування шляхом розробки та прийняття Податкового кодексу України, що має на меті: усунення існуючих суперечностей та колізій податкового законодавства; лібералізацію податкової політики; підвищення відповідальності щодо виконання норм та положень законодавства усіх суб'єктів податкових правовідносин; поступову адаптацію норм податкового права України до податкового законодавства Європейського Союзу; створення нових об'єктів оподаткування у відповідності до існуючих соціально-економічних умов, рівня розвитку економічних відносин; скасування неефективних місцевих податків і зборів, а саме комунального податку; збору за видачу ордера на квартиру; збору за участь у бігах на іподромі; збору за виграш на бігах на іподромі; збору з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі та іподромі; збору за право використання місцевої символіки; збору за право проведення кіно- і телезйомок; збору за проведення місцевого аукціону, конкурсного розпродажу і лотерей; збору за видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі та сфери послуг; збору з власників собак, як таких, що не забезпечують достатній рівень надходжень до місцевих бюджетів.

3. Збереження та реформування та спрощеної системи оподаткування через удосконалення процедур реєстрації та обліку платників, усунення можливостей щодо мінімізації податкових платежів, нейтралізацію ефекту податкової дискримінації. Стосовно спрощеної системи оподаткування суб'єктів підприємницької діяльності необхідно: законодавче закріплення спрощеної системи оподаткування шляхом прийняття спеціального закону або окремої глави Податкового кодексу; здійснення індексації показника єдиного податку та обсягу виручки від реалізації продукції з урахуванням рівня інфляції за період з 1999 по 2008 рр.; визначення критерієм застосування спрощеної системи оподаткування доходу замість виручки від реалізації продукції; передбачення можливості щорічного збільшення граничного рівня обсягу доходу для фізичних осіб – підприємців та юридичних осіб та розміру ставок єдиного податку для фізичних осіб на корегуючий коефіцієнт, який встановлюється щорічно на кожний наступний календарний рік та враховує зміну споживчих цін на товари (роботи, послуги) в країні за попередній календарний рік; підвищення відповідальності суб'єктів малого підприємництва у разі порушення ними норм, які визначають порядок застосування спрощеної системи оподаткування тощо.

4. Детінізація економіки та боротьба з корупцією в системі адміністрування податків шляхом створення податкових умов щодо легалізації тіньового сектору економіки, встановлення в якості кримінального покарання за ухилення від сплати податків обов'язкового застосування обмеження дієздатності особи щодо її участі у підприємницькій діяльності, участі у створенні та адміністративному керівництві суб'єктами господарської діяльності, посилення кримінальної відповідальності за корупцію в системі органів державної влади.

5.Реформування системи сплати внесків до фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування шляхом поступового зменшення навантаження на фонд оплати праці за рахунок активізації реформування системи сплати внесків до фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, запровадження єдиного

соціального внеску, накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування та соціального медичного страхування шляхом перетворення Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності у Фонд загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування України.

Ці кроки дозволять створити основу для податкового стимулювання модернізації і розширення виробничих потужностей, що в свою чергу сприятиме: підвищенню зайнятості; підвищенню економічної, і особливо інвестиційної, активності підприємництва; збільшенню продуктивності праці, що забезпечує базу для зростання рівня заробітної плати; зниженню інфляційного тиску; поліпшенню конкурентної позиції економіки України на світовому ринку; прискоренню запровадження інноваційних технологій в виробничі процеси.

Всі вищеназвані напрями реформування системи оподаткування України є вагомим фактором стабільного економічного розвитку національної економіки, підвищення її внутрішньої і зовнішньої конкурентоспроможності, сприяння подальшого розвитку підприємництва в Україні.

Література:

1. Лютий І. Ефективність податкової політики // Науковий вісник Національного університету ДПС України. – 2008. - № 2. – С. 26-31.
2. Податкова політика України: стан, проблеми, перспективи. За ред.. З.С.Варналія. – К.: Знання України, 2008. – 675 с.
3. Варналій З. Особливості податкової політики України на сучасному етапі // Науковий вісник Національного університету ДПС України. – 2008. - № 2. – С. 20-25.
4. Мельник П. Наукове забезпечення модернізації податкової системи України// Науковий вісник Національного університету ДПС України. – 2008. - № 2. – С. 5-11.
5. Лютий І., Тропіна В. Концепція реформування податкової системи України та конкурентоспроможність національної економіки // Економіка України. – 2007. - № 8. – С. 19-27.
6. Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва: Указ Президента України від 03.07.98 № 727/1998.